

Pstruhový survival

Každým rokem přibývají tisíce fanoušků, kteří tímto způsobem tráví stále více času. Pokusili jsme se o něco podobného v odlehlých horách, poslední výspě civilizace, na ostrově Sørøya.

text: Karolina Błaszczyk foto: autorka, Michal Simčo

Co je survival? Z angličtiny se toto slovo překládá jako přežití, přežít. Neboli survival znamená, že se pokusíme přežít nebo vydržet nějakou dobu v přírodě bez moderních věcí, jako je mobil, tablet, GPS navigace, buzola, stan, balená pitná voda. Bez toho se prostě musíme obejít a zdroje potravy a podmínky pro přežití si najdeme v přírodě sami. Za sebe musím říct, že je to strašně nakažlivé a hned po ukončení výpravy plánujete výpravu novou, ještě drsnější. To už ale přebíhám. Pojďte se podívat, jak jsme pobyt v divočině zvládli my dva.

Začalo to na Maledivách

Tuto výpravu jsme připravovali přesně rok. Věděla jsem, že to nebude jednoduché, ale touha ulovit divokého sivena byla silnější. Článek píšu hned po cestě zpět, když jsem se vracela s Michalem z Norska, protože jsem ještě stále plná dojmů. Nápad s horským survivalem měl Michal, který mi to řekl vloni, když jsme byli spolu na rybách na Maledivách. Toužila jsem uvidět jezera, kde nikdy nebyl žádný rybář. Na rozmyšlenou jsem nepotřebovala ani minutu, okamžitě jsem souhlasila, že se tam spolu vydáme.

Chyby si nemůžeme dovolit

Michal o mě říká, že jsem stejně rybolovem postižená jako on. Byl to šílený nápad, ale věděla jsem, že to bude největší dobrodružství mého života. Mnoho měsíců jsme si spolu volali a vše ladili do poslední podrobnosti. Seběmenší chyba při plánování pobytu v horách by mohla znamenat vážné problémy v místech, kde se nikoho nedovoláte, protože tam není žádný signál. Jste tam odkázáni sami na sebe. Hmotnost zavazadel jsme omezili na minimum, abychom se do-

stali i do nejdlehlých oblastí. Čekal nás pochod totálně nepřístupným územím, kde nejsou žádné cesty.

První jezero na dohled

Velmi lehce se může stát, že cestu, kterou jste plánovali na dva dny, půjdete čtyři. Měli jsme jen dva pstruhové pruty a v batohu to nejnужnější na přežití. Dva spacáky, malou krabičku na nástrahy, plynový vařič, nerezový hrnek. A pokud bychom nic nechytli, tak jsme jako poslední záchranu měli balíček polské armády. Do nejdívočejších oblastí ostrova jsme odjízďeli připraveni. První jezero bylo hodně odlehlé a na první nahození jsme se moc těšili.

Začínáme se prát s prvním kopcem a velmi pomalu stoupáme vzhůru. Na jeho vrcholku se nabízí úžasný výhled, kde jsou vidět první pstruhová jezera. Zaradovala jsem se. Nadšení mi však okamžitě zkazil Michal, který suše oznámil, že u prvního jezera budeme až zítra po obědě, pokud se nám podaří do večera zdolat prudké klesání kolem vodopádu, kde budeme muset použít horolezecké lano. Na štěstí si ale ze mě dělal srandu.

Nástrahy nefungovaly

Michal ulovil jen jednoho malého sivena a pustil ho. Dívali jsme se na vodu, kde pstruzi krásně sbírali z hladiny, což vypadalo jako dobré znamení. Vůbec jsem ale nevěděla, jak mám chytat, protože v Polsku chytám převážně na řekách, tady jsou ale hlavně jezera. S prvními náhozy jsem zkoušela gummy a wobblery, ale marně. Michal lovil na třpytky, ale také žádný zázrak. I v panenských jezerech se stane, že ryby prostě nežerou. Společně jsme došli k závěru, že

zde rybaření nedává žádný smysl a je nutné pokračovat vstříc dalšímu dobrodružství.

Součástí přírody

Chytali jsme na ledovcových jezerech, která byla velmi hluboká, proto použití těžších třpytek o hmotnosti 6–8 g bylo nezbytné. Zrána se pstruzi zdržovali na hloubkách a odpoledne, když se voda ohřála a začal létat hmyz, jsme lovíli na mělčinách kolem břehů a u vodopádů, kde velcí pstruzi číhali na kořist. Další dobrou nástrahou kromě třpytek byly také wobblery v délce 3–6 cm v imitaci pstruha obecného. Tato nástraha fungovala výtečně, protože v těchto jezerech se jiná ryba než potočák nebo siven nevy-skytuje a jedinou potravou je hmyz padající na hladinu, ale hlavně požíráni méně zdatných potomků vlastního druhu. Tomu říkám přírodní výběr. Přežijí jen nejsilnější jedinci, kteří budou připraveni přečkat dlouhou zimu v trvání sedmi měsíců pod ledem, navíc za úplné tmy. Na výpravě jsme byli v létě, tedy v době, kdy pstruh intenzivně loví, aby si vytvořil energetické zásoby na dlouhou zimu.

Hladová a bez ryby

Na prvním jezeru jsme utrpěli těžkou porážku, museli jsme dál. Jsem hodně zklamaná. Na jezeru, kde nikdo nikdy nechytal jsem bez záběru? Po třech hodinách intenzivní snahy? Jsou tu vůbec ryby? Přepadla mě deprese. Měla jsem strašný hlad a nevěděla, kam jít, kde hledat další jezera. Michal ukázal na nejbližší potok a rozhodl, že se vydáme proti proudu do hor a musíme narazit na další jezero. Pochybnosti nabývaly na síle.